

REPORTÁŽ – Břetislav Přech (ZŠ Poštovní)

41:40-44 “Poznávání jakýkoliv země je vždycky strašně pozitivní a dobrý”

RÓZKA: Říká náš pamětník Břetislav Přech, člověk plný elánu, skvělý houslista, a především vášnivý cestovatel.

KRYŠTOF: Cestoval totiž už od malička – dětství prožil ve Žluticích, na konzervatoř chodil v Plzni, první angažmá získal v Karlovarském symfonickém orchestru.

VERČA: A tady narazil na první překážku - měl bratra v Západním Německu, kam se orchestr chystal na turné.

37:25-55

“ Byli jsme podrobeni takovému jako dotazu, proč Váš bratr zdrhnul, takhle mi to řekla naše tajemnice, a mně takhle vyskočil adrenalin, protože jsem byl na to strašně jako háklivej, tak jsem velice vztekle napsal asi takovejma písmenama, že na to nemám co dodat, protože proč brácha odešel to je jeho věc nebo, takhle jsem jim to tam nechal “

KLÁRKA: Člověk, který měl příbuzné v zahraničí, totiž na Západ cestovat nemohl.

38:55-39:06

„Všichni se o to rvali aby se tam dostali, a.. já nevím mně to nevadilo, že jsem tehdy nevyjel a to jsem ještě nevěděl, že se jednou dostanu do FOKu.

VERČA: Ano, situace se změnila, když se dostal do Pražského symfonického orchestru FOK, měl štěstí, že jeho vedení mělo jiný přístup.

39:28-34

“ale ten ředitel byl asi natolik moudřej, že to nějakým způsobem neřešil”

KRYŠTOF: S Pražským symfonickým orchestrem pak procestoval celý svět. Ale pochybnosti přetrvávaly i tam.

39:34-42

“obávali se, abych neemigroval taky, ale já jsem se vždycky vrátil s orchestrem”

RÓZKA: Při jedné z cest se dostal do Japonska, které si zamiloval. A právě tam prožil s orchestrem i sametovou revoluci v roce 1989.

KLÁRKA: O volném dnu se vydal se svými kamarády hudebníky na procházku, když potkali jednoho místního...

50:38-56

“a ptal se nás where are you from? že jo, odkud jste a my jsme říkali from Czechoslovakia, a on se úplně rozzlobil a říkal a co tady děláte, doma máte revoluci, a vy si jezdíte po Japonsku?”

KRYŠTOF: I po těch letech si pan Přeč vybavuje pocit, který v něm tento rozhovor zanechal.

51:13-16

”takže to byla taková lehce morální facka”

VERČA: Tam si mimo jiné uvědomili, jak jsou Japonci hrdí na svou zemi.

KRYŠTOF: I přestože to tak na první pohled nevypadlo, i hudebníci prožívali změny doma v Československu velmi intenzivně jako jejich přátelé v Praze.

52:37-42

Všichni jsme z toho měli nepopsatelnou radost, protože jsme chtěli, aby se to změnilo k lepšímu.

KLÁRKA: Vlastně ne úplně všichni...

51:40-55

„Některým kolegům, kteří byli členi komunistické strany, velice stuhnul úsměv, protože najednou si uvědomili, že se vrátí domů a co když půjdou hnedka do vězení anebo cejtli, že se to může úplně obrátit“

RÓZKA: Ale nic takového se nestalo. A i oni si mohli užívat svobody a volného cestování stejně jako pan Přeč, který tak jezdil po světě už nejen s orchestrem, ale už taky jen jako obyčejný turista.

KLÁRKA: Navštívil desítky zemí a my jsme mu položili podle nás velmi těžkou otázku:

44:13-19

Kde se mi líbilo nejvíc? Bez jakýhokoliv váhání řeknu, že v Japonsku.

47:31-33

Japonsko nesmírně miluji

VERČA: A tak jako je zapálený pro Japonsko nebo pro hudbu, je náš pamětník zapálený pro všechno, co dělá.

KLÁRKA: A umí o tom skvěle vyprávět.

RÓZKA: S vtipem a humorem.

KRYŠTOF: Pan Přech je podle nás absolutně výjimečný člověk.